

REČ ŽIVOTA

Ef 4, 32

«Budite jedni drugima dobrotivi, milosrdni; praštajte jedni drugima kao što i Bog u Kristu nama oprostí».

Nema ništa lepše nego kad nam neko kaže: »Volim te.« Kad nas neko voli ne osećamo se sami, hodamo sigurni, možemo da se suočimo s teškoćama i kritičnim situacijama. Ako ljubav potom postane uzajamna, jačaju nada i pouzdanje, osećamo se zaštićeni.

ŽELETI DOBRO DRUGOGA

Isus nam pokazuje da ljubav nije samo osećanje; ona je vrlo konkretna i zahtevna, a znači želiti dobro drugoga. Isusu je postao blizak bolesnima i siromašnima, osetio je saosećanje spram mnoštva, bio je milosrdan s grešnicima, oprostio je onima koji su Ga razapeli.

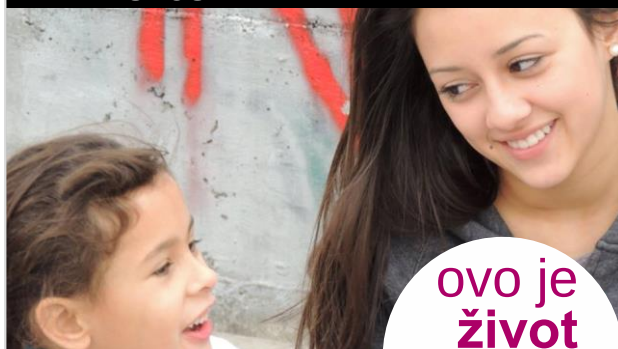
DRUGI NIKADA NIJE STRANAC

Želiti dobro drugoga i za nas znači slušati ga, iskazati mu iskrenu pažnju, deliti radosti i iskušenja, brinuti o njemu, pratiti ga na njegovom putu. Bližnji mi nije stranac, nego brat ili sestra koji mi pripadaju, kojima želim da budem na raspolaganju. Događa se potpuno suprotno kada u bližnjem gledamo suparnika, konkurenciju, neprijatelja; da skupljamo ljutnju, nepoverenje, neprijateljstvo ili jednostavno ravnodušnost i nezainteresovanost spram ljudi kojine pripadaju našem društvenom krugu?

SAVEZ MILOSRĐA

Želiti dobro jedni drugima znači krenuti putem milosrđa, spremni da oprostimo svaki put kad neko pogreši. Da bi izbegle da mane drugih i osuđivanje zahladne ljubav među njima, Kjara Lubik je sa svojim prvim prijateljicama sklopila savez koji su nazvale "savez milosrđa": **odlučile su da svakog jutra sve bližnje koje susreću vide kao potpuno nove, ne sećajući se njihovih nedostataka, sve pokrivajući ljubavlju.** To je značilo približiti se svima s potpunom amnestijom u srcu, sa sveopštim praštanjem. **Sve zajedno preuzele smo tu veliku obavezu. Pomagala nam je da uvek budemo prve u ljubavi,** po uzoru na milosrdnog Boga koji prašta i zaboravlja.

NAŠA ISKUSTVA

PONOVO ZAPOČETI VOLETI

Moj tata se spremao da poseti rođake koji žive u susednoj zemlji. Ponudila sam da idem sa njim, mileći da iskoristim vreme putovanja da budem sa njim, da razgovaramo. Ali stvari nisu išle kao što sam planirala. Iako sam se trudila da ga volim, činilo mi se da on ne ceni moje društvo.

Na povratku smo doživeli ozbiljnu nesreću, a krivac je bio moj tata. Mogli smo da umremo, ali kao da se desilo čudo - prošli smo samo sa lakšim povredama. Cele noći smo bili u bolnici, u policiji, i na kraju smo stigli kući. Najteži deo je, međutim, tek bio pred nama!

Mama i braća su otišla kod bake koja je bila bolesna, a tata je od jutra do mraka popravljao auto. Ja sam se zavukla u najskriveniju sobu u kući, nisam imala volje ni za čim, nisam imala ni apetita. Pisala sam prijateljima, ali nisam dobila nijedan odgovor. Ni sa kim nisam mogla da podelim ono što sam živela i počela sam da se osećam zaista usamljeno. Onda me napokon pozvao jedan prijatelj, koji mi je između ostalog rekao: "Sa ovim bolom možeš najbolje da pokažeš svetu tvoju ljubav prema Bogu. Ponosan sam na tebe jer si učinila sve kako bi volela tatu!" Ove reči su mi dale poleta da nastavim da volim, da volim prva. Tata je imao više povreda od mene, pa sam počela da se brinem o njemu skidajući zavoje i nanoseći kremu. I trudila sam se da se radujem: na kraju krajeva živi smo!

Nakom nekog vremena posetila me jedna drugarica i ja sam shvatila koliko me Bog voli preko osoba. Počela sam da molim svakog dana kako bih potpuno oprostila tati i darovala sam svoj bol za bolesnu baku, mamu, braću i osobe koje su povređene u nesreći i još uvek su bile u bolnici. Do sada su se oporavili i tata se pomirio sa njima. Sigurna sam, ako me je Bog želeo živu da ima prelep plan za mene!

Nastavljam da budem prva u ljubavi